ΧΙΛΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΑΜΠΕΤΑΣ

Ο **Γιώργος Ζαμπέτας** (25 Ιανουαρίου 1925 - 10 Μαρτίου 1992) ήταν Έλληνας συνθέτης, τραγουδιστής και δεξιοτέχνης του μπουζουκιού. Γεννήθηκε στο Μεταξουργείο αλλά είχε καταγωγή από την Κύθνο. Γονείς του ήταν ο Μιχάλης Ζαμπέτας, που ήταν κουρέας και η Μαρίκα Μωραΐτη, ανηψιά γνωστού βαρύτονου της εποχής.

Από πολύ μικρή ηλικία ο Γιώργος Ζαμπέτας έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τη μουσική, αφού παράλληλα με την απασχόλησή του στο κουρείο του πατέρα του ως βοηθός, «σκάρωνε» κρυφά στο μπουζούκι τις πρώτες του μελωδίες. Οτιδήποτε στη φύση παρήγε ήχο, τον συνάρπαζε και τον βοηθούσε στις συνθέσεις του, σύμφωνα με όσα ο ίδιος εκμυστηρεύτηκε στη βιογραφία του, λίγο πριν το θάνατό του.

Το 1932, σε ηλικία μόλις 7 ετών κέρδισε το πρώτο του βραβείο, ως μαθητής της α’ δημοτικού, παίζοντας το πρώτο του τραγούδι σε σχολικό διαγωνισμό.

Παρά τις αντιδράσεις, ο μικρός Γιώργος συνέχισε με απόλυτη προσήλωση να υπηρετεί τη μεγάλη του αγάπη, ενώ η γνωριμία του το 1938 με το Βασίλη Τσιτσάνη έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της καλλιτεχνικής του προσωπικότητας.

Το 1940 η οικογένεια Ζαμπέτα μετακόμισε στο Αιγάλεω και από τη στιγμή εκείνη ο Ζαμπέτας απόκτησε ένα άρρηκτο δεσμό με την πόλη, της οποίας εμπνεύστηκε και χάρισε το προσωνύμιο «Σίτι», κατά τη διάρκεια μια περιοδείας του στη Βρετανία.

Στα 1942 και κάτω από συνθήκες ανέχειας λόγω της Κατοχής, ο Ζαμπέτας δημιούργησε το πρώτο του συγκρότημα, με το οποίο τραγουδούσαν καντάδες στα κορίτσια.

Την δεκαετία του 60, τα τραγούδια του γνωρίζουν τεράστια επιτυχία καθώς πραγματοποιεί εμφανίσεις στα σπουδαιότερα λαϊκά κέντρα διασκέδασης, ενώ ταξιδεύει στο εξωτερικό (Ευρώπη και Αμερική) και παράλληλα συμμετέχει σε περισσότερες από 100 ταινίες του ακμάζοντα εκείνο τον καιρό Ελληνικού Κινηματογράφου .

Δημιουργίες του όπως «Τα δειλινά», «Τα ξημερώματα», «Δεν έχει δρόμο να διαβώ» κ.ά. παραμείναν αξεπέραστες και τον κατατάσσουν στις υψηλότερες βαθμίδες του μουσικού στερεώματος, σύμφωνα και με τη δήλωση του Λευτέρη Παπαδόπουλου: «Ο Ζαμπέτας ως συνθέτης χωράει μέσα στην πρώτη δεκάδα των μεγάλων μορφών του ρεμπέτικου και λαϊκού μας τραγουδιού. Ως μπουζουκτσής ήταν ο καλύτερος, από την άποψη του προσωπικού ήχου, αλλά σαν σώου-μαν ήταν μοναδικός. Ένας καλλιτέχνης που αν είχε γεννηθεί στην Αμερική θα πρωταγωνιστούσε, πιθανότατα, στην παγκόσμια σκηνή!».

Χαρακτηριστική του ήθους του μεγάλου δημιουργού ήταν και η δήλωση του Δημήτρη Μητροπάνου, ο οποίος τον θεωρούσε δεύτερο πατέρα του: «ο Ζαμπέτας είναι ο μόνος άνθρωπος στο τραγούδι ο οποίος με βοήθησε χωρίς να περιμένει κάτι. Με όλους τους υπόλοιπους συνεργάτες μου κάτι πήρα και κάτι έδωσα».

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του ’70, όταν τα ήθη αρχίζουν να αλλάζουν, ο Ζαμπέτας κάνει στροφή στη σάτιρα υπό μορφή σώου, με τις γνωστές του επιτυχίες «Ο Θανάσης», «Ο πενηντάρης», «Μάλιστα κύριε» κλπ. να δημιουργούν και πάλι αίσθηση στο κοινό.

Αυτό το κομμάτι ήταν το αγαπημένο του Ζαμπέτα. Οι στίχοι είναι του πολύ καλού του φίλου, Χαράλαμπου Βασιλειάδη, το 1972, λίγο πριν τον θάνατο του. Το είχε γράψει κατά την απουσία του Ζαμπέτα στην Αμερική, επειδή του έλειπε. Για χάρη της ρίμας, όμως, δεν έβαλε το όνομα «Γιώργος». Ο Ζαμπέτας, μόλις έμαθε ότι ο αγαπημένος του φίλος και συνεργάτης είχε σβήσει, γύρισε άρον-άρον. Η μητέρα του Βασιλειάδη του έδωσε έναν φάκελο που είχε μέσα τους στίχους. Ο ένας υπήρξε το γούρι του άλλου, έτσι έλεγαν μεταξύ τους - «Ήθελα να σ' αντάμωνα/η γρουσουζιά να σπάσει». Την ίδια κιόλας μέρα, ο Ζαμπέτας συνέθεσε τη μουσική και η κόρη του θυμάται ότι, στο τέλος, «το μπουζούκι γυάλιζε, υγραμένο από τα δάκρυα που είχαν στάξει στην ξύλινή του επιφάνεια». *Από την στιγμή που κυκλοφόρησε το τραγούδι, κάθε φορά έκλεινε το πρόγραμμα του με αυτό το τραγούδι όπου κι αν εμφανιζόταν.*

Source URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=en/node/1694